

Bidden bij
Bethesda

*Omgaan met ziekte en pijn
als genezing uitblijft*

JONI EARECKSON TADA

Uitgeverij Boekencentrum, Zoetermeer

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council® (FSC®) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

ISBN 978 90 239 2858 4
NUR 707

Vertaling Ronald Westerbeek
Ontwerp omslag Studio Vrolijk
Lay-out en dtp binnenwerk Sam Loman

Bijbelteksten zijn genomen uit de Nieuwe Bijbelvertaling,
© 2004 / 2007 Nederlands Bijbelgenootschap Haarlem,
tenzij anders aangegeven.

Oorspronkelijk verschenen bij NavPress, Colorado Springs,
Colorado, USA, onder de titel *Beside Bethesda*

Engelstalige uitgave © 2014 Joni Eareckson Tada
Nederlandse uitgave © 2015 Uitgeverij Boekencentrum,
met toestemming van NavPress, vertegenwoordigd door
Tyndale House Publishers

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijboekencentrum.nl

Dit boek is opgedragen aan de vrienden-in-pijn die ik heb ontmoet bij het bad van Bethesda. Met elke overdenking in dit boek bid ik voor hen...

Gloria Blowers	Todd Lipe
Sam Britten	Bob Martinez
Steve Bundy	Brad Mattes
Heidi Clark	Steve Mays
Barbara Coleman	Nancy Meador
Michael Easley	Dolores Michaelson
Debbie Faculjak	Kristie Nanes
Deborah Fonseca	Kevin Natale
Jim French	James Rene
Ken Frenke	Theresa Schwartz
Lyn Futrell	Holly Strother
Randy Hart	Brad Stubblefield
Diana Hays	Rika Theron
Tim Ispas	Brittany Volpei
Don Krebs	John Williamson
Chris Leech	

*Deze vrienden gaan dagelijks om met pijn, net als ik.
Met elkaar ontdekken we dat God voor ons een diepere
genezing op het oog heeft.*

INHOUD

DAG 1	<i>Ga niet aan mij voorbij</i>	7
DAG 2	<i>Een lange tijd</i>	13
DAG 3	<i>Een zeker weten</i>	19
DAG 4	<i>Laat me zien hoe ik moet leven!</i>	25
DAG 5	<i>De hoogste prioriteit</i>	31
DAG 6	<i>Omdat ik niet te vertrouwen ben</i>	37
DAG 7	<i>Een 'dankmaker' worden</i>	43
DAG 8	<i>Als duizend jaar</i>	49
DAG 9	<i>De eerste strijd van de dag</i>	55
DAG 10	<i>Als je gemangeld wordt</i>	61
DAG 11	<i>Blij door de hoop die je hebt</i>	67
DAG 12	<i>De bron van onze moed</i>	73
DAG 13	<i>Een vluchtig ogenblik</i>	79
DAG 14	<i>De blijdschap van een nieuw hart</i>	85
DAG 15	<i>Een hemels stortbad</i>	91

INHOUD

DAG 16	<i>In Christus zijn</i>	97
DAG 17	<i>Je aandeel in de eeuwigheid</i>	103
DAG 18	<i>Je vijanden zegenen</i>	109
DAG 19	<i>Gods meesterwerk</i>	115
DAG 20	<i>Toekomstige vreugde</i>	121
DAG 21	<i>Reikhalzend verlangen</i>	127
DAG 22	<i>Gods traagheid</i>	133
DAG 23	<i>Licht geven in het donker</i>	139
DAG 24	<i>Sta op en schitter</i>	145
DAG 25	<i>Je wordt gezien</i>	151
DAG 26	<i>De teugels strak houden</i>	157
DAG 27	<i>Goud spinnen uit stro</i>	163
DAG 28	<i>Niet waarom, maar hoe</i>	169
DAG 29	<i>De Heer zegene jou...</i>	175
DAG 30	<i>Jezelf opvreten</i>	181
DAG 31	<i>Tranen bij Bethesda</i>	187

In Jeruzalem is bij de Schaapspoort een bad met vijf zuilengangen dat in het Hebreeuws Betzata¹ heet.

Daar lag een groot aantal zieken, blinden, kreupelen en misvormden. Er was ook iemand bij die al achtendertig jaar ziek was. Jezus zag hem liggen; hij wist hoe lang hij al ziek was en zei tegen hem: 'Wilt u gezond worden?' De zieke antwoordde: 'Heer, als het water gaat bewegen is er niemand om mij erin te helpen; ik probeer het wel, maar altijd is een ander al vóór mij in het water.' Jezus zei: 'Sta op, pak uw mat op en loop.' En meteen werd de man gezond: hij pakte zijn slaapmat op en liep.

Johannes 5:2-9

¹ Betzata – Andere handschriften lezen: 'Bethesda';
weer andere handschriften lezen: 'Betsaïda'.

DAG 1

Ga niet aan mij voorbij

Als je mij een beetje kent, dan weet je dat ik van oude gezangen houd, van die prachtige Engelse hymnen. Ik luister ernaar, maar ik zing ze ook vaak. Dat gaat dieper dan nostalgie of muzieksmaak. Die gezangen geven uitdrukking aan een geloof waar ik eenvoudigweg niet zonder kan. Ik zing ze niet alleen omdat ik daar zin in heb, maar omdat ik het nodig heb.

Ik herinner me de donkere tijd toen ik na mijn ongeluk in het ziekenhuis lag. Ik wilde zo ontzettend graag huilen – en de rest van mijn leven blijven huilen. In plaats daarvan verdrong ik mijn tranen en troostte mezelf met een van die klassieke gezangen:

Goede Heiland,
hoor mijn smeken;
wanneer Gij and'ren roept,
ga niet aan mij voorbij.

Als ik die woorden zong of de melodie zachtjes neuriede in de nachtelijke stilte van mijn ziekenhuiskamer, moest ik altijd denken aan het bad van Bethesda in Johannes 5. Als vrienden me opzochten in het ziekenhuis, vroeg ik hun vaak dat gedeelte voor te lezen. Johannes vertelt over een man die al achtendertig jaar naast het bad van Bethesda ligt. En dan staat er dat Jezus hem ziet liggen en weet 'hoe lang hij al ziek was' (vers 6). Jezus gaat naar hem toe en stelt hem een vraag. Ik weet niet hoe vaak ik me heb voorgesteld dat ik daar bij het bad van Bethesda lag, naast die verlamde man op zijn rieten slaapmat. Daar lagen we dan samen te wachten. Hij wachtte tot een engel neerdaalde in het bad en het water in beweging bracht. Dan zou hij op een of andere manier naar het bad weten te kruipen en zich in het water laten zakken om op bovennatuurlijke wijze genezen te worden. Hij wachtte op een engel, maar ik wachtte op Jezus. Want ik wist dat Gods Zoon zelf zou komen. Hij zou daar opeens in de schaduw van de zuilengang staan en zijn blik laten glijden over de invalide mannen en vrouwen die daar bij de rand van het bassin lagen te wachten, met wanhoop in hun ogen. In mijn verbeelding zag ik Hem stilhouden bij het bad, terwijl zijn discipelen zich afvroegen waarom Hij treuzelde en niet gewoon doorliep naar de tempel.

En dan zou ik Hem roepen en smeken niet door te lopen, mij niet voorbij te gaan: 'Heer Jezus, hier ben ik! Loop mij alstublieft niet voorbij! Genees mij, alstublieft! Help me toch. Laat me hier niet liggen!'

In werkelijkheid zag Jezus mij al die tijd al, hoewel ik dat toen niet begreep. Hij kende me. Hij kende mijn angst, mijn verdriet, mijn wanhoop, mijn verlangens, en mijn verpletterende nood. En Hij ging niet aan mij voorbij. In al die jaren is Hij nooit aan mij voorbijgegaan. En Hij zal ook nooit aan mij voorbijgaan – tot in eeuwigheid. Dat ik bij het bad van Bethesda lag, was natuurlijk alleen in mijn verbeelding. Maar Jezus' niet-aflatende 'waakzorg' en mededogen zijn geen verbeelding. Psalm 77 gaat over een van de moeilijkste episodes uit de turbulente geschiedenis van het volk Israël. De dichter realiseert zich dat God ook toen nabij was, ook al was daar op dat moment weinig van te merken. 'Door de zee liep uw weg,' herinnert hij zich, 'door de wijde wateren uw pad, maar uw voetsporen bleven onzichtbaar' (vers 20). Met andere woorden: we konden U nergens zien, en we voelden niets van uw aanwezigheid in die verschrikkelijke tijd die ons hart verscheurde, maar achteraf beseffen we dat U ons hebt geleid en dat U ons bij elke stap hebt beschermd.

VERDIEPING

Sion zegt:

*'De HEER heeft mij verlaten,
mijn Heer is mij vergeten.'*

*Maar kan een vrouw haar zuigeling vergeten
of harteloos zijn tegen het kind dat zij droeg?*

*Zelfs al zou zij het vergeten,
ik vergeet jou nooit.*

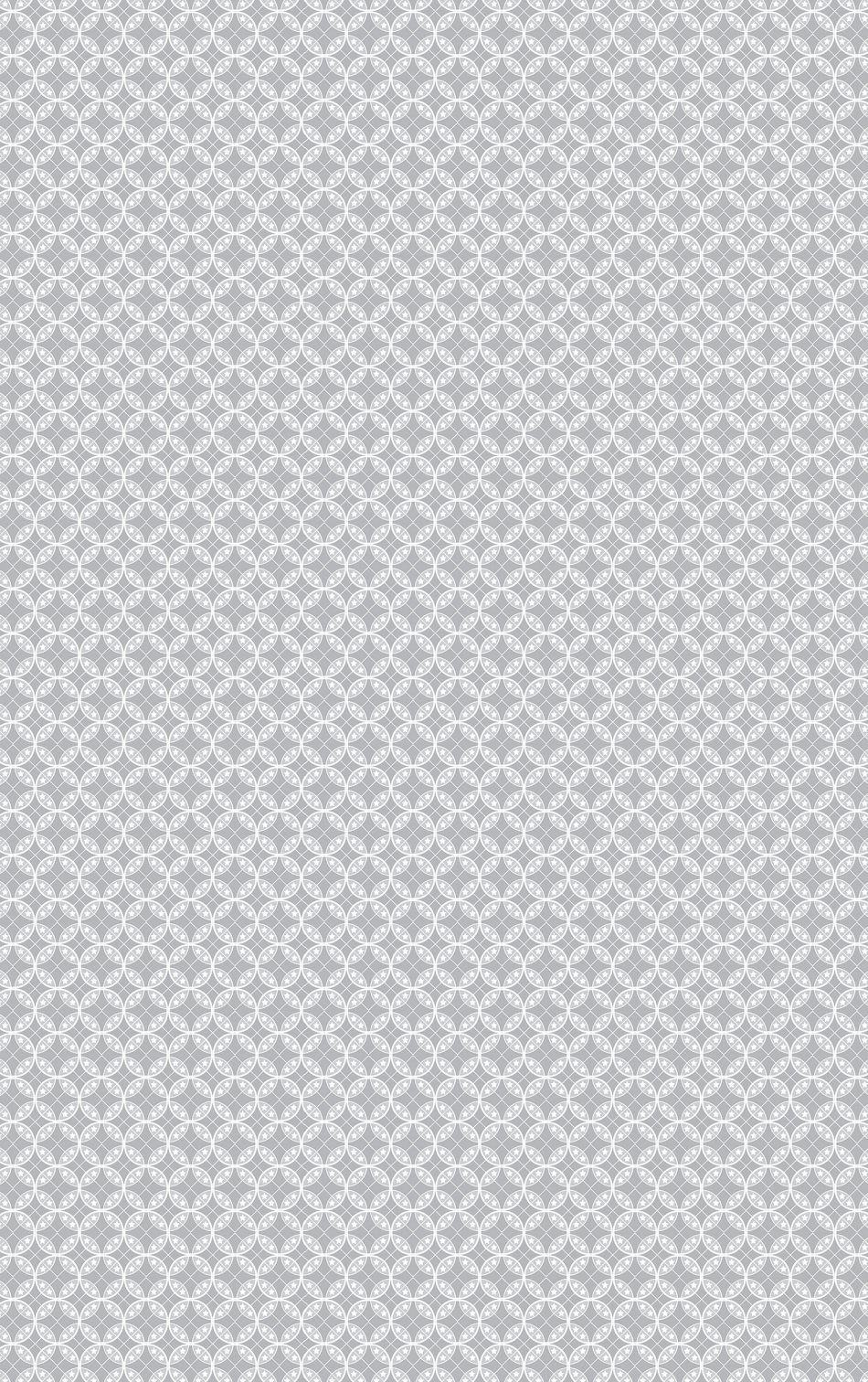
Ik heb je in mijn handpalm gegrift.

Jesaja 49:14-16

Heb je weleens een telefoonnummer op je hand gekrabbeld omdat je in de gauwigheid geen papier had? God hoeft niets op zijn hand te schrijven om te voorkomen dat Hij iets vergeet. Maar het is wel een prachtig beeld, dat ons helpt om te begrijpen dat zijn aandacht voortdurend naar ons uitgaat. In zijn oneindige liefde is Hij helemaal op jou gericht. Jouw naam staat in de palm van zijn hand gegrift. Draag dat beeld bij je. Elke dag, en elke donkere nacht.

DAG 2
Een lange tijd

‘Er was ook iemand bij die al achtendertig jaar ziek was. Jezus zag hem liggen; hij wist hoe lang hij al ziek was’ (Johannes 5:5-6).

Over een paar maanden bereik ik een mijlpaal. Die mijlpaal markeert een heftige verlieservaring, maar is tegelijk een getuigenis van Gods trouw. In juli 2015 zal het achtenveertig jaar geleden zijn dat ik mijn nek brak, waarbij mijn beide armen en benen verlamd raakten. Sindsdien ben ik aan mijn rolstoel gekluisterd.

Achtenveertig jaar. Vergeleken met de ouderdom van de piramides van Egypte is dat niet zo lang. Het is niet meer dan een hartslag in de geschiedenis, een oogwenk in het licht van de eeuwigheid. Maar als je een mens van vlees en bloed bent, is achtenveertig jaar in een rolstoel toch een behoorlijk lange tijd. Neem dit van me aan: al 17.520 dagen verlamd zijn, dat voelt heel lang. Zelfs Jezus vindt dat. Johannes schrijft dat Hij de verlamde man op zijn slaapmat bij het bad

van Bethesda zag liggen en wist 'hoe lang al' ... Je beseft misschien niet half hoe kostbaar die woorden voor mij zijn. De Heer van het heelal, Hij die van eeuwigheid af aan is, Hij die de tijd schiep maar zelf buiten de tijd bestaat, de Eeuwige, die Jezus vindt dat achtendertig jaar verlamming een lange tijd is. Toen de ogen van de Heiland bleven rusten op deze verlamde man, ging zijn hart naar hem uit. Hij zag meer dan alleen maar een lichamelijk beperkte man op een matje. Jezus was zich bewust van het verhaal van deze man – zijn eindeloze wachten, zijn eenzaamheid, zijn wanhoop. Ik stel me voor dat Jezus die wanhoop op zich liet inwerken. Dat Hij die woorden zachtjes fluisterde – 'al achtendertig jaar' – en het gewicht van die lange jaren in zichzelf voelde. Achtendertig jaar. Dat was langer dan Hijzelf op aarde zou leven. Als eeuwige Zoon van God stond Hij boven de tijd, maar als mens begreep Hij wat tijd voor ons is en wat tijd met ons doet. In de brief aan de Hebreëen staat iets heel belangrijks: 'De hogepriester die wij hebben is er een die met onze zwakheden kan meevoelen, juist omdat hij, net als wij, in elk opzicht op de proef is gesteld' (Hebreëen 4:15). De eeuwige God die boven de tijd staat, koos ervoor om in te gaan in onze tijd. Hij koos ervoor zich eraan te onderwerpen door een mens te worden zoals wij. Zo maakte Hij

volstrekt duidelijk dat Hij volledig kan meevoelen met onze ervaring van tijd. Hij weet hoe het voelt als gebeden onverhoord lijken te blijven. Als pijn of ziekte blijft voortduren. Als de dagen verstrijken zonder de bemoediging van een geliefde. Als de zwangerschapstest telkens weer negatief is. Als het is alsof die akelige periode in ons leven nooit voorbij zal gaan. Als iets voelt als een 'lange tijd', dan mogen we weten dat Hij het ook zo voelt. Het wachten kan ons zwaar vallen. Maar Hij wacht samen met ons. Hij biedt je zijn vertrouwelijke nabijheid aan om je er doorheen te slepen.